KATARÍNA

GILLEROVÁ

NIEKTO BLÍZKO MŇA

KATARÍNA

GILLEROVÁ

NIEKTO BLÍZKO MŇA

KATARÍNA GILLEROVÁ
Niekto blízko mňa

Copyright © 2026 by Katarína Gillerová
Cover design © 2026 by Barbara Baloghová
Cover Photo © Shutterstock
Slovak Edition © 2026 by IKAR, a.s.

Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Slovenský spisovateľ,
Bratislava v roku 2026 ako svoju 2 843. publikáciu
v elektronickej podobe.
Editorka Anna Pokorná
Zodpovedný redaktor Marek Zákopčan
Technická redaktorka Renáta Hrabušická
Návrh obálky Barbara Baloghová
Prvé vydanie
Sadzba a zalomenie do strán DLX SLOVAKIA, s.r.o.

IKAR, a.s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava
www.ikar.sk | ikar@ikar

ISBN 978-80-575-1112-0

Túto knihu venujem Zlatke Knollmayerovej,
svojej priateľke a nadšenej čitateľke
nielen mojich kníh. Fascinuje ma, ako
dokáže urobiť niekoľkostranový rozbor
postáv mojich románov, rozobrať ich
psychiku, príčiny konania a ich dôsledky,
a vždy tvrdí, že také príbehy pozná
zo skutočného života. Je to priateľka,
ktorá mi prišla do života až v poslednej
dekáde, keď už človek veľmi neočakáva,
že si s niekým novým tak dobre porozumie.
Dokážeme spolu prerozprávať hodiny,
nielen o knihách, ale aj o živote, zážitkoch,
stave spoločnosti a nádeji, bez ktorej sa nedá žiť.
Jej láskavý humor, múdre postrehy
a naše zaujímavé rozhovory sú pre mňa
vzácnym priestorom, kde sa svet na
chvíľu zastaví a veci dostanú väčšiu hĺbku.

AUTORKA

JESENNÉ POCITY

V ten ponurý novembrový deň som zamyslene podišla k oknu s rukami prekríženými na hrudi. Vonku sa povaľovala plazivá sivá hmla, zastierajúca výhľad na okolie. Jej vlhkosť sa vpíjala do chodníkov pohlcujúcich svetlá pouličných lámp a siluety postáv v kabátoch, náhliacich sa domov.

Raz sa tá hmla zdvihne a odkryje tajomstvá iných alebo dá príležitosť mne, aby som ich poodhalila, hoci sa mi možno niektoré z nich nebudú páčiť. Mnohí ich pochovali pod milosrdnou vrstvou zabudnutia už v detstve, inak by sa potkýnali o bolestné spomienky každý deň svojho života.

Kto iný, ak nie ja, by to dokázal najlepšie pochopiť?

Hmlistý novembrový deň však nebol ponurý pre mňa, tešila som sa z návštevy kamarátky Bašky, ktorá k nám dobehla po dlhšom čase.

„Super, že sa naši dnes zastavili, zobrali malého a ja som mohla prísť za tebou," tešila sa Baška spokojne. „Dúfam, že im nezdemoluje byt… ak budú mať šťastie. Škoda, že v tomto počasí sa už nedá ísť na ihrisko."

„Asi budú radi, ak im nepotrhá lanká na žalúziách ako minule," usmiala som sa pri spomienke na jej dvojročného syna Rudka.

„Mama povedala, že to bola náhoda, práve k nej prišla suseda, chvíľu sa zarozprávali," vysvetlila Baška. „A Rudko to využil na hranie sa so žalúziami."

„Náhody občas menia životy, spájajú aj rozdeľujú… Ako u jedného klienta, čo prišiel k nám do firmy," poznamenala som. „Predstav si, po odchode do práce sa ešte vrátil domov po mobil a počul, ako manželka s niekým telefonuje a dohovára si schôdzku. Objednal si jej sledovanie."

„To mi musíš porozprávať," zatvárila sa dychtivo.

Cítila som sa šťastná z kamarátkinej návštevy a zároveň trochu unavená z celého dňa. Možno z pochmúrneho počasia, možno z myšlienky, že čoskoro mám absolvovať prvú návštevu u Romanových rodičov. U jeho fungujúcej rodiny s dvoma rodičmi, kde určite padnú aj otázky o rodine, v akej som vyrástla ja.

Tá predstava mi nepripadala veľmi príjemná. Môžu Romanovi rodičia, ktorí žijú v dlhoročnom spokojnom vzťahu, porozumieť tomu, čo sa dialo u nás? Bola som presvedčená, že poviem len to najnutnejšie, lebo nechcem rozprávať o našej rodine, o jej rozpade pre otcov alkoholizmus a otrasnej chudobe pre jeho dlhy, ktoré sme museli splácať.

„Nerob z toho kovbojku, nie si v Texase," napomenula ma Baška, keď videla, s akým výrazom pozerám do otvorenej skrine. Pobavene listovala v maminom časopise, občas skontrolovala nejakú správu v mobile.

„Čo si si obliekla ty na prvú návštevu k budúcim svokrovcom?" zaujímala som sa. „A nehovor mi, že si nerobila inventúru v skriniach."

„Júúúj, a akú!" zasmiala sa kamarátka. „Keď mi to Rudy oznámil, roztriasli sa mi kolená… a neskôr aj skrine. Oblečenie sa povaľovalo všade po izbe, nemala som ani kam stúpiť… Tri hodiny som skúšala

rôzne kombinácie a napokon som to vyriešila kúpou nových šiat. Chcela som byť na Rudyho oslave narodenín najkrajšia, aby som na budúcich svokrovcov urobila najlepší dojem."

Pri spomienke na Rudyho, muža jej života, sa jej rozžiarili oči. Pamätala som si z toho obdobia iba rôzne útržky z jej rozprávania, pretože v tom čase bola moja myseľ, celá moja bytosť zahltená láskou k jednému mužovi. V porovnaní s príležitosťou byť s ním som všetko ostatné považovala za nepodstatné.

Boli sme obe zaľúbené a šťastné. Prvá láska však prešla krásne a plynulo do života iba u Bašky, u mňa sa skončila sklamaním.

„Moja návšteva u Romanových rodičov bude neformálna," vysvetlila som jej. „Žiadna oslava, dokonca ani oficiálny obed… len tak, na kávu a koláčik v sobotu poobede."

„Oni ťa vlastne už poznajú," spomenula si Baška. „Stretli ste sa aj vtedy, keď Tiger ležal po havárii v nemocnici."

„Áno," prikývla som. „A párkrát sme sa stretli na ulici, keď som šla s Romanom…" Povzdychla som si. „Teraz sa však oficiálne zoznámia s priateľkou svojho mladšieho syna. Našťastie prítomnosť Tigra ako staršieho brata aj s jeho Simonou odľahčí atmosféru, takže na mňa nebude upretá celá pozornosť."

„Simona Sawirová," poznamenala Baška, „bohatá pani, ktorá si odchytila Tigra a chová si ho ako v bavlnke." Irónia v jej hlase bola zjavná.

„On vyzerá veľmi spokojný," usmiala som sa. „A nebude to jej prvá návšteva u nich… Dokonca rodičia boli už párkrát aj u nej v Rakúsku."

Z Baškinej tváre sa vytratil úsmev. „Len nech ten jej

bývalý zostane aspoň dvadsať rokov vo väzení," poznamenala. „Zatiaľ deti vyrastú, nebude sa musieť báť, že ich niekam unesie."

„Aspoň dvadsať," prikývla som.

Kamarátka zaujala pohodlnú polohu na pohovke, pôsobila uvoľnene a spokojne. Malý Rudko bol u rodičov, mohla si na chvíľu vydýchnuť. A Rudy, basketbalista, dlhodobo vzdialený od rodiny, sľúbil priletieť pred Vianocami domov. Po dlhšom čase budú opäť nejaký čas spolu.

„Konečne z nás bude zase kompletná rodina," nadchýnala sa Baška. „Veď malý ho ani nespozná… tak dlho ho nevidel." Zahľadela sa do okna. „Budúci rok majú viac trénovať doma, Rudko ho snáď prestane volať ujo."

„A ty sa budeš mať ku komu pritúliť vo vašej vlastnej posteli a nie v nejakom hoteli," doberala som si ju.

„Keď idem za Rudym, cítim sa ako za tínedžerských čias, keď som občas v piatok vynechala školu a vycestovala za ním na víkend do zahraničia," prikývla Baška. „Teraz to už nie je také vzrušujúce, stále myslím na Rudka, či neplače, či ho naši zvládajú…"

„Isteže zvládajú, veď sú na neho dvaja," upokojovala som ju. „A napokon, zatiaľ si za Rudym cestovala iba dvakrát za posledný polrok, to nie je tak veľa."

Snažila som sa znieť povzbudivo, uvedomovala som si však, že takýto život si nepredstavovala. Bola na všetko sama, keby nemala rodičov, už by asi do seba tlačila tabletky a bola na pokraji síl. Rudko bol náročné dieťa, plné energie a výmyslov.

„Veľmi mi chýba môj Rudy." Baška si oprela hlavu a privrela oči. „Strašne ho milujem." Jej manželovi sa práve muselo veľmi čkať. „Keď však príde po čase do-

mov, neviem, či má byť čo najviac so synom, alebo so mnou, aby sme stihli všetko, čo sme za jeho neprítomnosti zmeškali."

Barborka, Baška, moja dôverná kamarátka, ktorá o mne vedela všetko. Za ňou som utekala vždy, keď som sa potrebovala vyrozprávať, keď sa mi zo sklamania srdce roztrieštilo na tisíc kúskov, keď som mala pocit, že v mojom živote nastal koniec sveta, ale aj vtedy, keď som sa od šťastia vznášala s hlavou v oblakoch.

Dokázala som jej povedať aj veci, ktoré by som nikomu inému povedať nedokázala a ktorými som sa nemohla veľmi chváliť. Napríklad, čo sme s bratom vykonali otcovi, keď už odišiel od našej rodiny.

V istom období som však pred Baškou zo začiatku tajila svoj vzťah s trénerom džuda, zamilovaná do poslednej bunky svojho tela. Z tréningov ho poznala aj ona, a preto mi bolo trápne priznať sa jej, ako sa mi v jeho prítomnosti zatemňuje myseľ a srdce v hrudi búši ako šialené. V športovej hale som našla lásku nielen ja, aj ona tam stretla svojho Rudyho. Potom už bola opantaná iba ich vzťahom a jej víkendové cesty za ním som kryla pred jej prísnou mamou zdaním, že víkend trávime v dome pani Boženy, kolegyne mojej mamy. Zatĺkanie, občas aj nejaké klamstvo, na to som bola expert.

Udialo sa to však dávno, mala som sedemnásť, dnes som o desať rokov staršia a múdrejšia o poznanie, že milosrdný čas len potrebuje plynúť ako rieka odnášajúca na svojich vlnkách všetky bolesti sveta. Aj najväčšie sklamanie nás postupne posunie v živote ďalej, hoci v našom srdci vytvorí pamäťovú stopu už navždy.

Neboli sme si s Alešom súdení. Osud mu do cesty

poslal Ľubicu, sirotu vyrastajúcu v ich rodine, ktorá sa jej po smrti rodičov ujala. Po našom zoznámení sa chcel Aleš zo vzťahu vymaniť, hľadal spôsob, ako to urobiť čo najšetrnejšie. Ona však situáciu držala pevne v rukách, vedomá si výhody spoločného bývania.

Keď mu oznámila, že je tehotná, opustila som priestor budúcej rodinky, zanechala Aleša s ich ešte nenarodeným dieťaťom, zaplavená bolesťou až do špiku kostí. Rozlievala sa vo mne ako znečistená rieka, zanášajúca moje vnútro nezmývateľnou čiernou naplaveninou pri každej spomienke na neho.

Myslela som si, že sa to nikdy neskončí.

„Zamyslela si sa," upozornila ma Baška, keď som jej dolievala ovocný čaj.

„Spomenula som si, ako si sa zoznámila s Rudym a ako sme využívali dom pani Boženy, keď odcestovala," vysvetlila som.

„Aaach, to boli časy!" povzdychla si Baška. „Pamätáš sa, ako mi mama našla antikoncepčné tabletky?"

„Na to sa nedá zabudnúť!" zasmiala som sa. „Jej krik bolo počuť až za dverami…"

„A ty si to hneď duchaprítomne vzala na seba," naklonila sa ku mne. „Nechápem, ako sa dokážeš dostať z každej situácie… a hneď nájdeš riešenie." Pobavene sa rozosmiala. „Zachránila si mi vtedy život!"

„Občas by som potrebovala zachrániť aj seba," povzdychla som si. „Nie vždy sa mi to darí," pokrútila som hlavou.

„Ach áno, Aleš…" Baška zatvorila časopis a uprela na mňa zhovievavý pohľad. „Keď si sa dokázala preniesť cez také sklamanie, s Romanom už zvládneš všetko. Vďakabohu, že ti prišiel do života taký skvelý muž."

Pri spomienke na Romana sa mi v srdci rozžiarilo slnko. Chlapec, ktorého som stretla, keď som mala štrnásť a vystrašená v prvých kvapkách dažďa utekala pred Tigrom, postrachom sídliska. Vtedy som netušila, že je to jeho starší brat, čierna ovca rodiny. Potom sa naše cesty na dlhé roky rozišli a až náhoda nás znovu dala dokopy.

„Vieš, že Roman občas chodieval okolo nášho domu s nádejou, že ma tam stretne?" nadhodila som. „Dúfal, že nájde dievča, ktoré zachránil pred zmoknutím…"

„… a poskytol ti pomoc pred zlým fantómom sídliska," dodala Baška. „Tiger bol naozaj postrach a iba ty si mala odvahu oponovať mu."

„Ale potom som sa pri každej ceste do obchodu obzerala cez plece, či na mňa Tiger nestriehne niekde v okolí."

Dažďové kvapky na tvári, splašené srdce, bijúce divoko v hrudi. A vďačnosť, že ma ten cudzí chlapec odviezol v aute… Aj keď som potom rýchlo zabudla na tých pár minút rozhovoru s ním.

Pretože do môjho života vstúpil iný muž. Aleš.

„Videla som minule na ulici jeho manželku, vraj sa vrátila z Nórska natrvalo," poznamenala Baška.

„Ľubicu?" nadvihla som obočie. „Možno z nich bude zase šťastná rodina."

„Matka roka," ohrnula pery Baška. „Alebo lepšie, matka desaťročia! Tak strrrašne túžila žiť s ním, byť milujúcou ženuškou, rodiť mu deti, variť teplé večere, až jej z toho šiblo a zmizla mu do zahraničia."

Baškina irónia ma pobavila. Odkedy som však spoznala ich dcéru, deväťročnú Lindu, viac než ironické hodnotenie Alešovho manželstva som si želala, aby

jeho deti našli v rodine istotu, ktorú tak veľmi potrebujú.

„Život prináša neuveriteľné situácie," poznamenala som. „Vidím to takmer každý deň v našej firme."

„Občas sa na tom dá dobre pobaviť," zhodnotila Baška. „Napríklad ten pán, čo sa vrátil po niečo domov a počul manželku, ako si s niekým dohovára rande. Ako sa to skončilo?"

„Ešte nijako," pokrútila som hlavou. „Pracuje na tom Rasťo. Pán Navrátil, ako som ho nazvala, dal svoju manželku sledovať."

Prišiel k nám zlomený muž, riadne vystresovaný, s uzlom kravaty vychýleným nabok, akoby bojoval s pocitom, že mu bolestivo zviera krk. Mohol mať okolo štyridsaťpäť, upravený, pestovaný, udržiavaný starostlivou ženskou rukou. Tváril sa bezradne. Vošiel z ulice, neobjednaný.

„Som tu dobre v detektívnej kancelárii?" spýtal sa.

Hugo Horan, šéf firmy FOLL DISCREET, zdvihol hlavu od stola spolu so svojím obočím a zahľadel sa na návštevníka. Potom prešiel zrakom na mňa. *Otvorila si mu len tak?* pýtal sa mlčky. Pokrčila som plecom a naznačila mu, aby si všimol mužov utrápený výraz.

„Ste tu dobre," odvetil Horan, „ale klienti sa zvyčajne objednávajú."

„To som nevedel," poznamenal muž.

Šéf gestom ukázal na miesto pri stole oproti nemu. „Tak sa posaďte, keď ste už tu," súhlasil.

Pracovala som v tejto firme dlhé roky, už od čias, keď som chodila do školy. Zameriavala sa na detektívnu prácu a právne služby. FOLL bola skratka anglického slova follow – sledovať. Firma ponúkala aj mediačné služby a poradenstvo.

Muž bezmocne klesol na stoličku. „Chcem dať sledovať svoju manželku," vyslovil sťažka. „Chcem vedieť, s kým sa stýka, s kým ma podvádza."

„Ako dlho ste spolu?" zaujímal sa šéf.

„Pätnásť rokov," odvetil.

„Máte deti?"

Muž pokrútil hlavou. „Pokúšali sme sa roky…" Prešiel si dlaňou po čele. „Ako mi niečo také mohla urobiť?" zaúpel. „Veď som jej splnil každé želanie, všetko, čo som jej na očiach videl, zbožňoval som ju, odviezol autom, kam si zaželala, lietal s ňou na exotické dovolenky, ochraňoval ju svojou láskou… Robil som všetko pre ňu, najlepšie, ako som vedel… A to napriek tomu, že naše manželstvo zostalo bezdetné."

Dobré manželstvo, snažil sa, pomyslela som si.

„Čo sa konkrétne stalo?" zasiahol Hugo Horan do jeho nárekov.

„Náhodou som sa vrátil domov a vypočul si, ako si dohovára schôdzku…"

„Znelo to dôverne?" spýtal sa šéf.

Muž na sekundu zaváhal, v hlave si ten rozhovor prehrával znovu. „Najviac ma zarazilo, keď mu povedala, že manžel o ničom netuší," odvetil.

Vrátil sa po mobil, zabudol si ho po raňajkách na kuchynskom stole. Práve po ňom siahal a chcel zavolať na manželku, že už naozaj odchádza, keď z obývacej izby začul jej hlas. S niekým si dohovárala schôdzku.

„To mi vyhovuje," hovorila. „Manžel o ničom nevie, bude ešte v práci…"

Zarazene ustrnul. Takmer netrafil do vrecka, mobil mu vykĺzol z ruky a zachytil ho v poslednej chvíli.

„Prečo ste sa jej nespýtali priamo, o čo ide?" zaujímal sa šéf.

Tá otázka mala v sebe viacero rozmerov, nebola položená náhodou. Odpoveď Hugovi Horanovi napovedala veľa. Vedel z nej zistiť, či situácia muža skutočne zaskočila, alebo mali partneri problémy už dlhšie a on bol dopredu rozhodnutý, že sa chce rozviesť a z výsledkov sledovania manželky sa snaží získať výhodu pri rozvode.

„Neviem…“ pokrčil plecom. Zatváril sa bezradne. „Možno som mal… Bol som v takom šoku, že som… že ani neviem, ako som odtiaľ vyšiel von. Vôbec si nepamätám, ako som naštartoval auto, ani cestu do práce…“

Nemá postranné úmysly, pomyslela som si. Situácia ho zasiahla nečakane, nič si nenahrával, nenastavoval pasce, zaskočilo ho, čo počul. Sedel tam zronený, na tvári výraz bezradnosti. Typický pre väčšinu klientov, ktorí sem prišli.

Šéf iba prikývol a poslal ma vytlačiť zmluvu a vypísať potvrdenie o prevzatí zálohy. Po odchode klienta vstal, chvíľu sa prechádzal po kancelárii. Potom zavolal Rasťa a poveril ho sledovaním pani Aleny.

„Fotku a všetky údaje ti prepošlem do mobilu,“ informoval ho. „Ak niekoho má, zistíme to do troch dní. Možno za ním odchádza v pracovnom čase, keď je režim u zamestnávateľa voľnejší, ak nie, určite sa s ním schádza po pracovnom čase.“ Pozrel sa na hodinky. „Večer ťa vystriedam. Keď mi klient pošle správu, že sú obaja doma, ja skončím, ty pokračuj zajtra ráno.“

„Založím spis pod názvom Navrátil,“ navrhla som šéfovi po Rasťovom odchode. „Keďže si vypočul, čo nemal, tým, že sa vrátil.“

Horan trochu pobavene prikývol. Zobral svoj zelený

zápisník a pod prezývkou si poznačil skutočné meno klienta.

„Kedy má prísť pani Starovská?“ spýtal sa. „Mal som z jej telefonátu zmiešané pocity.“

„Už tu mala byť,“ poznamenala som. „Možno si to rozmyslela. Spomínali ste, že pôsobila dosť nerozhodne…“

„Mám radšej rozhodných klientov, šetria môj čas,“ zašomral a prisunul si k sebe niekoľko správ, ktoré som mu predtým predložila na podpis. Ja som ich prepísala zo zvukových záznamov, on ich všetky dôkladne prečítal ešte v počítači a teraz ho čakala rýchla kontrola, kým ich odovzdá klientom.

Hugo Horan bol prísny šéf, jeho pozícia voči mne však bola od určitého času mierne komplikovaná. V pracovnom čase sa nezmenilo nič, stále trval na svojich zásadách, no po práci sa stretával s mojou mamou a ich vzťah za niekoľko mesiacov nabral na intenzite. Mama väčšinu týždňa bývala u neho vo vile na Kolibe, ale niektoré dni patrili iba nám dvom, v našom byte, mama a dcéra s krupicovou kašou v posteli pri telke, s klebietkami a so spoločnými spomienkami.

Horan si moju mamu všimol jedného dňa, keď sme sa vrátili zo služobnej cesty, unavení a vystresovaní z akcie, od ktorej záviselo, či zachránime ženu s deťmi pred obavami, že jej manžel zamýšľa deti uniesť. Akcia kvôli Simone Sawirovej.

Vystúpila som z auta a mama, idúca z práce domov, zamierila za mnou. Netušili sme, že Huga Horana, ktorý sa s ňou práve zoznámil a prehodil pár slov, očaril jej zjav, úsmev a srdečný prejav.

Stretnutie trvalo možno päť minút, bolo však zasadené v správnom čase na správnom mieste. Mama v ele-

gantných letných šatách a krátkom saku ho dokonca pozvala k nám na kávu, čo šéf kvôli únave zdvorilo odmietol. Zostala mu však v myšlienkach s poznaním, že po dlhých rokoch po rozvode ho nečakane upútala iná žena.

Keby sa takéto stretnutie uskutočnilo pred dvanástimi rokmi, nedopadlo by nijako. Vtedy sme mali zlé obdobie, žili z ruky do úst a splácali otcove dlhy. Mama v zime nosila starý obnosený kabát, nové veci sme potrebovali my s bratom. Teda, nové… Väčšinou zo secondhandu, aj na tie sme potrebovali akciu „dnes každý kus za jedno euro". Nemala na kaderníka ani na elegantné topánky, šaty nosila niekoľko rokov, kým sa nerozpadli. Alebo kým jej kamarátka, kolegyňa Božena, neposunula niečo zo svojho šatníka.

Keď už sme s bratom začali pracovať a konečne splatili otcove dlhy, mohla aj mama postupne vyhadzovať staré veci zo skrine a meniť sa na krásneho motýľa.

Rozmary, ako sme nazývali všetko, na čo sme nemali, sme si konečne mohli dovoliť aj my. Aj maslový chlieb so šunkou, aj pizzu z reštaurácie alebo nové topánky.

Pomaly sme vymenili starý, otlčený, rozpadávajúci sa nábytok a zútulnili byt našej trojčlennej rodiny, držiacej spolu celé tie biedne roky. Myslím si, že ešte ani vtedy si mama netrúfala na nový vzťah, mužom sa vyhýbala. Boli sme chudobní, ale zároveň šťastní, oporou jeden druhému.

Až Hugo Horan dokázal prelomiť maminu nedôveru voči mužom, aj keď to vôbec nebolo ľahké…

„Klientka už ide," upozornil ma šéf.

Ozvalo sa krátke zazvonenie a ja som šla otvoriť. Návštevníčka, nová potenciálna klientka, mala nízku postavu, svetlomodré oči a na hlave klobúčik, spod neho

jej vykúkali sivé vlasy. Pôsobila ako babička z rozprávky. Podľa výzoru mohla mať okolo osemdesiat rokov, so živým pohľadom a váhavým krokom cupotala k šéfovi.

Usadila som ju oproti nemu. Hugo Horan si ju zvedavo prezeral. V telefóne sa pýtala na detektívne služby.

Pani Cecília.

„Chcem vedieť, kam chodí môj syn… aby ste to zistili," začala. „Ak si našiel frajerku…" pokrútila hlavou, akoby to vopred odmietala, „som odhodlaná prepísať svoj byt na vnúčatká a jeho…" Nasucho prehltla. „Jeho vydedím." Vyhlásila to tak odhodlane, že sa o jej rozhodnutí nedalo vôbec pochybovať.

„Prečo si myslíte, že má frajerku?" zaujímal sa šéf.

„Chodí domov neskoro…" Hlas jej trochu zneistel. „Má dobrú ženu, dve deti, novú, dobre platenú prácu…" Z kabelky vybrala bavlnenú vreckovku a utrela si nos. „Nevesta mi už viackrát spomínala, že odkedy zmenil zamestnanie, vyhovára sa na priveľa povinností."

„Väčšinou to tak býva," poznamenal šéf. „Na novom mieste treba zo začiatku viac zabrať."

„Správa sa trochu… zvláštne," naklonila hlavu nabok.

„Ako zvláštne?" snažil sa šéf o bližšie spresnenie.

„Je taký… roztržitý, akoby ponorený do svojich myšlienok… Predtým nikdy taký nebol, viac sa venoval rodine. Moja nevesta nevie, že som tu," zdôraznila pani Cecília. „Chcem to vyriešiť sama… dohovoriť synovi, nech dostane rozum… Ja som s jeho otcom žila vyše päťdesiat rokov bez akýchkoľvek škandálov…"

Hlas jej celkom zanikol v posledných slabikách. Si-

vé pramene vlasov spod klobúčika sa jemne chveli, oči jej zvlhli. Rukou si prikryla ústa. Pôsobila ešte krehkejšie, útle plecia zvesené…

Ak je jej tušenie správne, prežije ešte veľa bezsenných nocí.

Prisadla som si k nej, pohladila ju po ramene a opatrne prisunula bližšie pohár minerálky. Vedela som, že to pohladkanie je proti pravidlám a pristane na mne šéfov karhavý pohľad, bolo mi to však jedno. On to nepokladal za profesionálne, a aj keď som s ním súhlasila, dnes mi to nedalo. Veľa matiek si musí prejsť bolesťou, keď sa dozvie, že rodina jej dospelého potomka sa rozpadá. Je ťažké zmieriť sa s tým, je zraňujúce prežívať to spolu s vnúčatami…

Pani Cecília sa hltavo napila. Šéfov zrak na mne spočinul dlhšie. Pripadal mi viac zamyslene než vyčítavo.

„Treba zložiť zálohu," vyslovil. Zdalo sa mi, že v jeho hlase zaznel ospravedlňujúci tón. Pred touto staršou, znepokojenou mamou sa asi cítil trochu previnilo, čo bolo uňho nezvyčajné. „Možno to nepotrvá viac než tri dni," snažil sa ubezpečiť pani Cecíliu. Súhlasne prikývla.

Áno, pomyslela som si, ak má jej syn milenku a stretáva sa s ňou často, výsledok sledovania sa dosiahne rýchlo.

„Chcete zo sledovania aj fotografie?" spýtal sa.

Pani Cecília sa na pár sekúnd zamyslela. „Netreba," pokrútila hlavou. „Len chcem vedieť, či sú moje obavy oprávnené. Nepredpokladám, že syn mi bude zapierať, stačí, keď mu poviem podrobnosti…"

Vypýtala som si od pani Cecílie údaje a zašla do kancelárie vytlačiť zmluvu a potvrdenie o prijatej zálohe. Šéf si preposlal z jej mobilu fotografiu jej syna.

„Začneme zajtra od jeho nového zamestnania," rozlúčil sa s ňou.

„To bude ono, tá nová práca," súhlasne prikývla. „Asi sa zoznámil s nejakou kolegyňou…"

Keď som za ňou zatvorila dvere, šéf zatelefonoval Tigrovi.

Uplynuli takmer dve hodiny, kým vstúpil do firmy v koženej bunde a s prilbou v ruke po tom, ako zaparkoval svoju motorku pred našou nízkou budovou. Všimla som si, že letnú bundu vymenil za teplejšiu, podšitú kožušinou. Zhodil ju zo seba a ledabolo prehodil cez operadlo prvej stoličky pri dlhom stole.

„Nazdar, princezná!" kývol mi na pozdrav. Širokým gestom odsunul ďalšiu stoličku od stola a prisadol si bližšie k šéfovi.

„Ako si na tom?" spýtal sa Horan. „Môžeš zobrať ďalšiu sledovačku?"

„Môžem," prikývol Tiger. „O čo ide?"

„Predpokladám dva, najviac tri dni," informoval ho šéf. Stručne mu vysvetlil, o čo žiada pani Cecília, s Tigrom nebolo treba viesť dlhé reči.

„To mi vyhovuje, rýchlovky mám rád," uškrnul sa a pobavene šibol po mne pohľadom.

„To ma neprekvapuje," poznamenala som sucho. Nepotešila som ho tým, aby som pohoršene pokrútila hlavou nad jeho dvojzmyslom. „Len čo na to hovorí tvoja Simonka?" zatiahla som ironicky.

„Jej vyhovuje všetko, čo robím," so sebavedomým úškrnom sa vystrel dozadu, až operadlo stoličky zastonalo pod váhou jeho svalnatého tela, vypestovaného pravidelným dvíhaním činiek. „Hlavne, keď nie som v noci preč, vtedy je najšťastnejšia."

Šéf zdvihol zrak od svojich poznámok. „Už ste skon-

čili, vy dvaja?“ zatváril sa prísne. „Poslal som ti do mobilu fotografiu objektu a všetky údaje. Začni zajtra pred jeho pracoviskom. Nedávno tam nastúpil, možno sa dal dokopy s nejakou kolegyňou alebo sa s niekým stretáva po práci, domov chodí neskoro.“

„To chodím často aj ja,“ zaškeril sa. „Keby ma Simona chcela dať sledovať, asi by sa nedoplatila.“

„Veď ona dobre vie, čím sa zaoberáš,“ pokýval hlavou šéf už miernym tónom. „Ako sa má? Deti sú v poriadku?“ zaujímal sa.

„Všetko je ok,“ vyslovil Tiger spokojne.

Aj vyzeral spokojne, vyrovnane. Zdalo sa, že sa konečne usadil, že našiel domov v domácnosti mamy dvoch detí, rodiny, ktorú po rozvode obetavo chránil pred exmanželom, zamýšľajúcim odviezť deti preč.

Do tej akcie som bola zainteresovaná aj ja, pretože som si získala Simoninu dôveru. Keďže jej muž ešte pred rozvodom prišiel do našej firmy v snahe urýchliť rozvod pre jej trvalý nesúhlas, naznačil šéfovi, že ak sa nepodarí mediačné konanie, možno by vedel situáciu vyriešiť aj inak. Nevieme, či to myslel vážne, keď si pred ním odhrnul sako a ukázal zbraň.

Šéf okamžite odmietol konať v jeho veci, až kým Simona Sawirová napokon neprišla do firmy v snahe dohodnúť sa na rýchlom rozvode a rozdelení majetku. Jej muž dosiahol svoje.

Nebola som priamo pri tom, šéf ma kvôli mojej bezpečnosti nepúšťa k všetkým prípadom ani na vyhotovenie poznámok v prítomnosti klientov. Som hlavne administratívna sila, aj keď som absolvovala kurz mediátora.

Dobre si však pamätám, ako Simona Sawirová tvrdo trvala na svojich požiadavkách a odmietala dohodu o roz-

vode. Nechcela ustúpiť a prenechať miesto manželovej milenke, žiadala podiel z manželovej firmy, pretože mu pomáhala s jej rozbehom a pravidelnou výpomocou pri dôkladnej kontrole správnosti mesačných výsledkov.

Keď odišli bez dohody, nemohla som sa zbaviť obáv, čo sa môže stať, čo môže vliezť do mozgu jej manžela, nápad, ako sa jej zbaviť iným spôsobom – tie obavy ma prinútili skontaktovať sa s ňou bez toho, aby šéf o tom vedel. Vymysleným príbehom o šťastne rozvedenej kamarátke, spokojnej so životom a bez agresívneho manžela, som ju zrejme presvedčila. S rozvodom napokon súhlasila.

Až keď bolo po všetkom, začala sa strachovať o seba a deti v presvedčení, že ak ich jedného dňa z pomsty unesie, už ich viac neuvidí.

A vtedy nastúpil na scénu Tibor Tomek zvaný Tiger, ochranca osamelých žien a detí, ako som si ho občas doberala.

„Tak ako, budúca švagrinka?“ ozval sa Tiger, keď šéf vyšiel z kancelárie. „Už sa tešíš na sobotu?“

„Bože, dá sa tešiť na prvú návštevu u frajerových rodičov?“ rozhodila som rukami. „Ver mi, radšej by som šla s tebou a so Simou niekam na pivo alebo večeru… Už teraz mi z toho trpnú zuby, ale Romanovi to nemôžem povedať.“

Tiger sa zatváril pobavene, zakloniac sa dozadu. Operadlo stoličky opäť zastenalo. „To isté hovorila Simona, keď sa mala s nimi stretnúť prvý raz,“ zasmial sa. „Ja nechápem, dievčatá, čo z toho robíte takú drámu!“

„Lenže Simona mala výhodu, že ich pozvala ona, do svojho domu pri Viedni,“ zatvárila som sa trochu dotknuto. „To nemôžeš porovnávať.“

Tiger sa len uškieral. „Môžem ťa ubezpečiť, že naši

rodičia nehryzú a k návštevám sa správajú slušne," zdôraznil. „Veď o nič nejde, nebudete predsa s Romanom oznamovať, že sa idete brať, nebude to rodinná návšteva rodičov z obidvoch strán, kde sa rodiny zoznamujú a navzájom oťukávajú…"

„To teda nehrozí!" pokrútila som hlavou.

Žalúdok sa mi zachvel nervozitou. Už len to by chýbalo – zoznámme sa, porozprávajme o svojich rodinách…! No, viete, začala by mama, môj muž bol opilec a gambler, narobil dlhy, často sme nemali čo jesť, nakupovali v secondhande a ja som desať rokov nosila ten istý kabát, lebo som potrebovala obliecť svoje deti…

„Ty sa na tú návštevu u našich fakt tešíš," naklonil sa ku mne so skúmavým pohľadom. Neznášala som to. Žiadne skúmavé pohľady! „Nebuď nervózna, Sofia, budeme tam aj my dvaja so Simonou, všetko bude okej," ubezpečil ma. Postavil sa. „Tak ja idem," vyhlásil. „Som zvedavý, akú kočku si ten chlapík nabalil, keď nechodí načas domov. Predpokladám, že o dva dni budem späť aj s výsledkami."

„Aj Rasťo má neveru," informovala som ho. „Ženu."

„Tak sa možno viac zabaví," hovoril ironicky cestou k dverám. „Bude trčať pred kaderníctvom, nechtárkou, skúšobnými kabínkami s aspoň desiatimi kusmi oblečenia, drogériami, kde sa donekonečna skúšajú parfumy… kým sa milencovi vrhne do náručia."

„Ty sa nejako vyznáš," vyslovila som uznanlivo. „Vidieť, že nie si začiatočník." Výsmešne som zdvihla palec, vyprevádzajúc ho s ironickým pohľadom.

Romanov starší brat. Ako som pred ním kedysi utekala, srdce mi od strachu bilo ako divé! Nenávidela som ho celé roky, aj keď som ho už nestretávala, vždy som sa vonku obzerala cez plece, či ho niekde neuvidím.

Kvôli tomu strachu som začala aj s Baškou chodiť na kurz sebaobrany, potom na tréningy džuda. Predstavovala som si pri nich Tigra a jeho drzý ksicht, do ktorého sa triafam presne nacvičenými údermi.

A potom, po rokoch, keď už som na neho dávno zabudla, som zažila šok. Šéf priviedol do firmy muža, ktorý mal pre nás pracovať externe, vypomôcť v prípade Simony Sawirovej.

Pamätám si na to zdesenie, keď som ho spoznala. Kráčajúc k šéfovmu stolu si zložil prilbu a ja som prudko cúvla na druhý koniec miestnosti.

„Tak to teda nie!“ skríkla som.

Hugo Horan poznal môj príbeh aj dôvod, prečo som chodila na tréningy sebaobrany, vedel, proti komu som sa chcela brániť. Aj keď to bola neuveriteľná náhoda, trval na tom, že Tiger nám občas vypomôže a navzájom sa nemusíme stretnúť, ak príde do firmy. To bola aj moja podmienka. Nekompromisná.

Celou svojou bytosťou som Tigra nenávidela.

⌑⌑⌑

Jama bola hlboká, rozlúčková reč pri čiernej truhle smutná. Novembrové počasie tiež. Po chvíli sa zdvihol chladný vietor a ja som ľutovala, že som si nevzala rukavice a teplejší šál.

Stískala som Romanovu ruku a nenápadne pozorovala jeho tvár s trpkým výrazom. V očiach mal zvláštny lesk, občas sa zhlboka nadýchol, akoby sa vynoril z hlbokej vody.

Zmietali ním prudké emócie. Len včera sa dozvedel, že mu zomrel najlepší kamarát zo školských čias Vilo, a v tej chvíli ho zaplavili nečakané výčitky.

„Boli sme ako bratia, hneď ako sme sa stretli v pr-

vej triede," spomínal. „Ako dvojičky, stále spolu… Nebolo dňa, aby sme sa nevideli. Keď bol jeden z nás chorý, druhý mu nosil učivo domov…"

Videla som na ňom, aký je nešťastný. Nerozumela som však tomu, že hoci sme spolu už zopár mesiacov, nikdy mi o Vilovi nepovedal. On Bašku, moju spriaznenú dušu, spoznal veľmi rýchlo, veľa som mu o nej rozprávala.

Ešte je však veľa vecí, ktoré sme si nestihli povedať, pomyslela som si. Zrejme sa s Vilom nestýkali už tak často, možno stretnutiam kamarátov neprialo dovolenkové obdobie, možno niečo iné… Dôvodov mohlo byť viac, v živote sú momenty, keď stretnutia priateľov musia ustúpiť iným životným situáciám…

Smútiacich na pohrebe bolo veľa, postávali pri okolitých pomníkoch, snažili sa vyhnúť zablateným chodníčkom popri nich a nestúpať po okrajoch náhrobkov.

„Nejde mi do hlavy, že zomrel… v tomto veku," šepkal mi Roman trasúcim sa hlasom do ucha. „Vôbec neviem, čo sa mu stalo… Nedovolal som sa na žiadne číslo…"

„Máš možnosť spýtať sa teraz," navrhla som mu a naznačila, kde stojí užialená rodina.

„Panebože, to je Vlasta, Viliamova sestra, takmer som ju nespoznal," zašepkal Roman.

Hmla sa plazila pomedzi hroby, obaľujúc naše mysle do bezútešných myšlienok. Keď sa obrad skončil, truhlu pomaly spustili do čiernej jamy a zasypali vlhkou hlinou. Rodina podišla nabok, kde bolo viac miesta na prijímanie kondolencií. Hlúčik postáv odetých v čiernom, čierny deň zaliaty čiernym závojom smútku.

Postavili sme sa takmer na koniec radu. Roman si rukou pretieral oči, zadržiavajúc plač.

Konečne sme sa dostali k rodine zosnulého.

„Je mi to tak strašne ľúto," vyslovil Roman rozochvene. „Vôbec neviem, čo sa stalo, ani vo sne by mi nenapadlo…" Hlas sa mu zlomil.

„Vilko ťa mal veľmi rád, Romanko," utierala si Viliamova mama oči. „Často ťa spomínal…"

„Ja viem…" Jemne som mu stisla ruku. „Je mi tak veľmi ľúto, že nedokážem ani vysloviť…"

„Stále čakal, že mu zavoláš," ozvala sa Viliamova sestra vyčítavým tónom, keď ju so slovami ľútosti objal. „A ty si sa toľké roky vôbec neozval."

Nebola som pripravená na takúto situáciu. Keď ma Roman požiadal, aby som šla s ním na pohreb kamaráta, prijala som úlohu byť mu oporou, byť po jeho boku a absolvovať s ním oficiálnu smutnú udalosť so všetkými dojímavými slovami účasti, ktoré k tomu patria. Vôbec som nečakala, že pri tom padnú výčitky. Pripadalo mi to dosť nezvyčajné.

„Bol mi ako brat," zamumlal Roman.

„Vaše bratstvo sa skončilo už dávno," povedala. Každé slovo vyslovila dôrazne a tvrdo. „Ale Viliam ťa stále spomínal…"

„Čo sa mu stalo, Vlasta?" prerušil ju Roman.

„Neskoro, Roman, neskoro," pokrútila odmietavo hlavou.

„Čo sa mu stalo?" zopakoval nástojčivo svoju otázku.

Vlasta tam stála ako čierny výkričník. „Pankreas," precedila cez zuby. „Zistili to veľmi neskoro… zdalo sa však, že je s liečbou na dobrej ceste. Nikto z nás nečakal, že sa stane niečo takéto…" Odvrátila hlavu a s pohľadom plným sĺz, zamiereným k posledným kondolujúcim, mu dala najavo, že skončili. Mňa si premerala dlhšie, bez úsmevu. Nastal čas odísť.

Na parkovisku nás čakal Tiger, opierajúc sa o auto s prekríženými rukami na hrudi. Bolo zvláštne, že sa podujal odviezť nás tam a zároveň sa nezúčastnil rozlúčky.

Stačil mu jeden pohľad na brata, aby pochopil, že sa nemá nič pýtať. Mlčky mi otvoril zadné dvere, aby som nastúpila. Zachytila som jeho znepokojený pohľad a zachmúrené čelo. Roman si sadol dopredu vedľa Tigra. Chvíľu sme všetci sedeli bez jediného slova, nikto sa zrazu nikam neponáhľal.

„Odvez ma domov," požiadal Roman brata. „Musím si dať riadneho panáka, aby som odstránil pachuť dnešného dňa."

Tiger naštartoval. „To si žiada niekoľko panákov," zašomral. Pozrel sa na mňa cez spätné zrkadlo. „Nezostávaj sám, so Sofiou to zvládneš," radil mu. „A hlavne sa neumáraj výčitkami, nič sa tým nezmení. Ak si si na neho niekedy spomenul…"

„Práveže nespomenul," vyslovil Roman nešťastne.

Vystúpili sme z auta a mne bolo jasné, že dnes zostanem na noc u Romana v garsónke a že najlepšie bude, keď ho nechám vyrozprávať sa z jeho spomienok, výčitiek, smútku a dojmov z priebehu rozlúčky.

„Poď na chvíľu s nami," požiadala som Tigra, keď mi otváral dvere. „Ty ho najlepšie navedieš na iné myšlienky…"

Tiger sa zaškeril. „To si tak málo veríš, princezná?" spýtal sa. „Nikto iný nie je teraz pre neho dôležitejší než ty." Zakýval Romanovi a chystal sa nasadnúť. „Musím vystriedať šéfa, prevzal za mňa sledovanie," vysvetlil mi. „Nedarí sa ani mne, ani Rasťovi, doteraz sme vlastne nič nezistili…"

Prikývla som, poznala som situáciu, viac som nenaliehala.

V peknej garsónke mladého muža som mu najprv naliala riadnu dávku koňaku, potom sme tento deň zapili vínom. Alkohol Romanovi pomohol odbúrať úzkosť z predchádzajúcej udalosti a rozviazal mu jazyk.

„Sofi, na pohrebe som si pomyslel, že by som bol rád, keby ťa Vilo poznal," vyslovil s ľútosťou.

„Prečo ste sa tak dlho nekontaktovali?" spýtala som sa. „Veď predsa dnes, keď existujú mobilné telefóny…"

„Ja… naozaj neviem," zatváril sa nešťastne. „Ale keď mi zavolal jeden spolužiak, či viem, že zomrel, akoby do mňa udrel blesk."

Pritúlila som sa k nemu. „Vieš, mohol sa ti ozvať aj on," vyslovila som opatrne.

„Mohol," prikývol. „Keď sme chodili do školy, nikoho som nemal radšej ako jeho… Ja fakt neviem, čo sa mohlo stať, že sme sa obaja tak odmlčali…"

Roman si sporadicky vybavoval čriepky spomienok zo školských čias. Konečne som aspoň sčasti spoznávala toho úžasného Vilka, Vila, Viliama, jeho veselú povahu, odvahu povedať učiteľke, že v poznámkach na tabuli má chybu. Ľutovala som, že odišiel v takom mladom veku, tridsiatnik, bez toho, aby sme sa niekedy stretli.

Bolo tu však viac nezodpovedných otázok, na ktoré som pri Romanovom rozprávaní nenachádzala odpovede. Hovoril o najlepšom kamarátovi a celé roky sa vzájomne nekontaktovali. A predsa podľa Viliamovej sestry jej brat očakával, že sa mu Roman ozve.

„Sofi, som taký šťastný, že ťa mám," privinul sa ku mne. Jazyk sa mu už trochu plietol, nebol zvyknutý vypiť toľko vína. Prudko sa posadil, pohár s vínom položil na stôl. „Vieš, mám chuť zmeniť svoj život…"

„A ako?"

Zrazu sa ku mne naklonil. „Sofia, čo keby sme sa vzali?“ vyhŕkol. „Načo čakať… Máme kde bývať, ľúbime sa, zoberme sa.“

Vzal ma do náručia. V záplave jeho bozkov a z nečakanej žiadosti sa mi v hlave vyrojilo tisíc otáznikov. Svadba? Biele šaty, biely závoj, množstvo hostí… Jeho žiadosť ma potešila, dnes večer, v tejto konkrétnej chvíli, som sa však o tom nechcela rozprávať, pretože nad nami visel Romanov smútok a výčitky kvôli kamarátovi.

„Si zlatý, Roman,“ vyslovila som opatrne. „No nemyslím si, že dnes je vhodný deň na takéto rozhodnutia. Veď sa poznáme iba niekoľko mesiacov, nemusíme nič unáhliť…“

Rozumela som jeho momentálnemu rozpoloženiu. Stratou kamaráta z detstva sa otriasli jeho životné istoty a plány, jeho smrť mu dala najavo, že nič netrvá večne a všetko, na čom nám záleží, si treba vážiť, ísť za tým s pokorou a láskou.

„Myslíš si, že ma potrebuješ spoznať ešte lepšie?“ spýtal sa. „Pozri, som tu, pri tebe, som taký, akého ma poznáš, nezmenil som sa odvtedy, čo sme sa prvý raz stretli… keď som ťa zachránil pred dažďom a odviezol domov.“ Usmial sa.

„Ja ti verím, láska,“ nežne som na neho pozrela. „Samozrejme, že raz sa chcem vydať… len tomu doprajme trochu času.“ Pritúlila som sa k nemu. „Dnes sme toho vypili viac…“

„… tak využijem tvoju povoľnosť…“ zamumlal. Vzápätí ma obratne vyzliekol, nečakane, bez zaváhania, až sa mi z hlavy vytratili myšlienky a niť toho, čo som mu ešte chcela povedať.

Stratila som sa v jeho objatí, moje telo zvláčnelo,

poddajné, vnímajúce láskavé dotyky jeho rúk, prechádzajúce po mojej pokožke nežne, zdĺhavo, trpezlivo. Keď som privrela oči, svet sa so mnou točil od opojenia z jeho blízkosti a vypitého vína.

Milovanie nás odpútalo od všetkého, čo sme v ten deň prežili. Pocity zo smutnej udalosti sa rozplynuli v nežnostiach, neviditeľné nitky odchádzajúceho nepríjemného dňa sa spretŕhali vo vášnivých objatiach našich nahých tiel.

Niečo sa končí a niečo nové sa začína, pomyslela som si, keď sme neskôr pokojne ležali pri zapnutej telke a sledovali film.

Začína sa odpočítavanie nášho vzťahu snúbencov až do bodu, keď sa rozhodnem obliecť si biele šaty nevesty a stanú sa z nás manželia.

„Prepadol ma strašný hlad," ozval sa Roman. Jazyk sa mu ešte trochu plietol, víno sme už dopili.

„Potrebuješ dôkazy mojej lásky?" doberala som si ho. „Môžem začať tým, že teraz vstanem a urobím ti niečo dobré na večeru," ponúkla som sa.

„Za to ťa budem milovať ešte viac," potešil sa a vtisol mi bozk do vlasov.

Prehodila som na seba jeho košeľu a šla skontrolovať zásoby v chladničke. Roman sa zdvihol a neistým krokom zamieril do kúpeľne.

Na stole mi zazvonil mobil.

„Predstav si, čo sa dnes stalo mojej mame!" ozval sa v ňom Baškin hlas. „Išla s kamarátkou na prechádzku popri Dunaji a spoza stromu vybehol chlap a odhalil sa im… Takmer dostali infarkt."

Prestala som natierať chlieb syrom. „Odhalil?" zvolala som neveriaco. „Ako? Bol celý nahý?"

„Nie celý, iba im niečo nahé ukázal," vysvetlila Baš-

ka. „Strašne sa zľakli! Zase sa vynoril nejaký psychopat, minule vraj vydesil študentky, ktoré šli cez park neďaleko ružinovskej nemocnice."

„Myslíš si, že ich vydesil?" zapochybovala som. „Možno mali z toho riadnu srandu."

„No, možno niektoré," pripustila Baška. „Ak by som ho stretla ja, konečne by som si pripomenula, ako vyzerá polonahý chlap…"

Rozosmiala ma. „Rudy sa už blíži domov, neboj," podotkla som.

„Ešte mesiac do Vianoc!" zaúpela. „Už sa mi o ňom aj sníva. Videla som ho v sne nahého…"

„No vidíš, aké máš pekné sny," povzbudila som Bašku. „Ani sa nemusíš potulovať po parkoch."

Roman práve vyšiel z kúpeľne po rýchlej sprche iba s uterákom uviazaným okolo bedier. Na rozdiel od Rudyho bol však skutočný. A hladný. Aspoň tak vyzeral, keď mu zrak spočinul na krajcoch chleba, ktoré som natrela syrom a chystala sa dať na ne šunku.

Baškin hlboký povzdych mi znel v ušiach ešte aj vtedy, keď sme sa s Romanom pustili do jedla. Uvedomila som si, aké je to úžasné, že môžeme byť takto spolu, kedykoľvek chceme. Tak rada by som to dopriala aj Baške! Vedela som, čo je to čakať a túžiť, poznala som to, keď som sa rozhodla s Alešom rozísť, ale stále vo mne tlelo svetielko nádeje, že zavolá a povie, že všetko je inak.

Obidve sme mali očakávania od našej budúcnosti, plány a sny a zdalo sa, že sa k nim pomaly približujeme, že máme na dosah ruky všetko, po čom sme túžili.

Zdalo sa…

ĎALŠIE KROKY

Hugo Horan sedel na konci dlhého stola, nervózne sa pohrával s perom a tváril sa nespokojne. Z jednej strany neďaleko neho sedel Tiger, z druhej Rasťo. Hneď zrána bolo nutné zvolať poradu, pretože sledovanie neprinieslo žiadne výsledky.

Išlo o prípady pána Navrátila, ktorého manželka si dohovárala s niekým schôdzku, a pani Cecílie a čudného správania jej syna.

„Takýto nezdar si už dávno nepamätám," nespokojne krútil hlavou šéf. „Obidva prípady som odhadoval tak na tri, najviac štyri dni, možno aj menej… Už mi volal pán Navrátil," zahľadel sa na mňa kvôli kryciemu menu, ktoré som mu dala, „a ja som musel priznať, že o jeho manželke sme zatiaľ nezistili nič, čo by potvrdzovalo neveru."

„Nechcel to ukončiť?" spýtal sa Rasťo. „Vyzerá to na zbytočné vyhadzovanie peňazí z jeho strany."

„Nechcel," odvetil šéf. „Chce vedieť, kde bola v ten deň, keď si telefonicky dohodla schôdzku," zamračil sa.

Rasťo sa nepokojne zahniezdil na stoličke. „Vošla do budovy, kde sídli množstvo firiem, sú tam kancelárie notárov, ambulancie a tiež priestory právnických firiem, advokátov…" Pokrčil plecom. „Neviem, kam presne šla, rýchlo nastúpila do výťahu s viacerými ľuďmi a stratil som ju."

„A inokedy?"

„Bežné veci," odvetil Rasťo. „Obchody, nákupy… a potom domov. Žiadny milenec sa doteraz nekonal."

„Budova, kde sídlia právnici," ozval sa Tiger, ktorý sa striedal s Rasťom. „To môže byť dôvod. Išla za právni-

kom, možno potrebuje nejakú radu alebo sa chce rozviesť."

„Môže," pripustil šéf. „A tiež je možné, že uplynie nejaký čas, kým za ním pôjde znovu," znepokojoval sa pre množstvo zbytočne „hluchých" dní, keď sa nič zvláštne nedialo.

„Druhý prípad je na tom podobne." Tiger otrávene zabubnoval prstami po stole. „Nemám pre pani Cecíliu žiadnu informáciu. Jej syn chodí po pracovnom čase do krčmy na pivo, teda… sadne si do reštaurácie, pomaly popíja, zamyslený… Občas vyjde von, zapáli si cigaretu, potom sa vráti…"

„A nič?" Hugo Horan sa zamračil.

„A nič," odfrkol Tiger nespokojne. „Najhoršie je, že som tam párkrát čakal až do záverečnej a jeho som vyjsť nevidel. Normálne akoby som mal vlčiu tmu!" rozčuľoval sa sám nad sebou.

„Stratil si ho?" vypúlil oči Horan. „Chceš mi povedať, že si stratil sledovaný objekt?"

„Nechápem, ako sa to mohlo stať," zatváril sa Tiger nespokojne. „Musel vyjsť nejakým bočným vchodom, inak si to neviem vysvetliť." Rasťo prikývol. Mal rovnakú skúsenosť.

„Ak to urobil, mal na to sakramentský dôvod," zdôraznil šéf. „Možno si ťa všimol… alebo nechcel, aby ho uvidel niekto iný, koho zbadal cez okno."

„To mi tiež napadlo," neochotne pripustil Tiger. „V popoludňajších hodinách by sme mali byť na sledovanie dvaja."

„Pokúsime sa o zmenu," vyslovil šéf zamyslene. „Bude vás striedať aj Milan a v popoludňajších hodinách budete na sledovaní syna pani Cecílie dvaja," rozhodol.

Porada sa skončila. Rasťo hneď utekal za povinnosťami, šéf s mobilom pri uchu zmizol za dverami svojej kancelárie. Ja som upratala poháre zo stola a zamierila do kuchynky.

Tiger si obliekol bundu, pobral sa však za mnou. Jeho postava zaplnila celý priestor dverí, keď zastal na prahu. Obľúbenú koženú bundu v tomto ročnom období vymenil za teplejšiu, v prstoch žmolil čiernu vlnenú čiapku. V studenom vetre ho pod prilbou chránila na motorke pred zimou.

„Potrebujem sa s tebou o niečom porozprávať," povedal opretý o zárubňu.

Pozorne som prižmúrila oči. „Môžem hádať?" spýtala som sa s umytým pohárom v ruke. „Chceš Simone kúpiť prsteň a potrebuješ poradiť?" žmurkla som na neho sprisahanecky.

„Nooo…" zatiahol, „aby som pravdu povedal, to ešte nie," zavrtel hlavou.

Napadlo mi, že by to bolo ešte skoro, žijú spolu zopár mesiacov, nie je to dlhý čas… Na druhej strane sú však takmer každý deň spolu, bývajú spolu, aj keď Tiger má svoj byt, ale… hodia sa k sebe, rozumejú si… A Simona má v ňom istotu, ochrancu a veľkú pomoc vo všetkom.

„Nechceš to unáhliť, rozumiem," prikývla som.

„Ide o niečo iné," vyslovil neurčito. Vtom mu zazvonil mobil. Mal ho pri uchu sotva pár sekúnd. „Áno, odchádzam," prisľúbil do telefónu. Obrátil sa ku mne. „Tak nabudúce," zakýval mi narýchlo.

O chvíľu som začula vrčanie motorky a postupne jej zvuk zanikol v diaľke.

Možno chcel so mnou hovoriť o sobotnej návšteve u rodičov, kam mal tiež prísť aj so Simonou, napadlo

mi. Dúfala som len, že mi nechcel oznámiť, že neprídu, inak by sa celá pozornosť sústreďovala iba na mňa.

Keď odišiel aj šéf, zostala som vo firme sama. Keďže Rasťovu sledovačku som už prepísala, bola jednoduchá a vecná, zobrala som si Tigrov diktafón, aby som prepísala jeho správu z posledných dní sledovania pani Aleny, nevernej Navrátilovej. Tieto podrobné správy sa potom odovzdávali klientovi, boli dokladom a dôkazom o skutočne odvedenej práci.

Nebolo jednoduché prepisovať Tigrove netradičné informácie, na ktoré som si spočiatku nevedela zvyknúť, postupne som sa však na nich čoraz viac bavila. Vety od iných detektívov som mohla prepisovať od slova do slova, zatiaľ čo Tigrove som musela učesať do normálnej formy.

„Sledovaný objekt vošiel do obchodného domu o sedemnásť päťdesiat a ja odhadujem, že tu s ňou strávim nielen svoju mladosť, ale aj aktívnu starobu," hovoril Tiger. Prepísala som iba polovicu vety. „Tetula sa kochá výkladmi, bože, to je nuda! Nechápem, ako si ženy dokážu prezerať jeden výklad za druhým s takým záujmom, tak dlho…" sťažoval sa.

Sledovaný objekt si prezeral výklady obchodov, napísala som.

„Tetula to berie rad za radom," hodnotil Tiger so zúfalstvom v hlase. „Aj ty sa tak potuluješ po obchodnom centre, Sofia?" položil mi v diktafóne otázku. „Čo vlastne hľadá?" pýtal sa ďalej. „Všade nazerá. Obchod s teniskami, obchod so šatami, jeden, dva, tri," prskal. „Bože, tie korále! Jedny, druhé, tretie, kedy sa už konečne pre jedny rozhodne?" kvílil frustrovane. „Kabáty, čapice, detské oblečenie,